

УДК 94(439)-055.2"14/17"Другети II
DOI: [https://doi.org/10.24144/2523-4498.1\(48\).2023.280411](https://doi.org/10.24144/2523-4498.1(48).2023.280411)

ЖІНКИ В ІСТОРІЇ РАННЬОМОДЕРНОГО ЧАСУ – ВИДАТНІ ОСОБИСТОСТІ РОДИНИ ДРУГЕТІВ (II)

Ласлов Зубанич

кандидат історичних наук, доцент кафедри історії Угорщини та європейської інтеграції,
ДВНЗ «Ужгородський національний університет», Ужгород
E-mail: laslov.zubanych@uzhnu.edu.ua
<https://orcid.org/0000-0002-3351-0512>

Естер Балла

аспірантка 2 курсу факультету історії та міжнародних відносин,
ДВНЗ «Ужгородський національний університет», Ужгород
E-mail: ester.balla@uzhnu.edu.ua
<https://orcid.org/0000-0002-3379-8210>

Завдяки розвитку історичної науки, зокрема дослідженням «жіночої теми», через значні зміни проходить і той науковий підхід, згідно з яким ми дивимося у минуле. У нашій статті, за допомогою досліджень (загальних та конкретних прикладів), ми простежуємо суспільні відносини ранньомодерного часу (другої половини XVII століття) – у якому жили, працювали, народжували, виховували дітей та керували маєтками жінки-аристократки – представники роду Другетів. Про багатьох із них можна стверджувати, що вони зразково вистояли у важких умовах того часу. У тогочасному угорському суспільстві кожен мав свої права та обов'язки залежно від статі та віку. У нашій статті ми досліджуємо – відповідно до історичної доби – які можливості були доступні жінкам-дворянкам у сфері суспільно-соціальних відносин та укладанні шлюбів. Все це ми простежуємо досліджуючи життєвий шлях та моделі кар'єрного зросту жінок, котрі через укладання шлюбів потрапили до сім'ї Другетів, вказуючи на окремі аспекти цих процесів. З точки зору читача може здатися зайвим окреслювати суспільні умови того часу, однак без їх знання формулювання ролі жінки того часу може бути неповним. У другій половині XVII ст. значно змінилася й релігійна структура регіону, таким чином тогочасні аристократки (на відміну від їх попередниць) вже підтримували поширення контрреформації (католицького відновлення). Яку роль відігравали тогочасні аристократки в угорському суспільстві та їхньому оточенні? Рамки для цих ролей в основному були встановлені сім'ями та системою спадкованих стосунків, у якій вони народилися. Жінка-аристократка того часу, відповідно до суспільних очікувань, своїм шлюбом не лише підвищувала престиж своєї сім'ї, а й забезпечувала фінансову безпеку своїх майбутніх нащадків. Оскільки жінки офіційно не брали (й не могли брати) участь у повсякденному формуванні політики та суспільного життя, про них збереглося значно менше джерел різного типу, ніж про чоловіків. У них ми можемо знайти згадки про жінок переважно як про дружин, донок, наречених і матерів. Але саме завдяки їхньому суспільному статусу це не означає, що жінки не мали значний неформальний вплив на політичне життя. Осць чому важливо вивчати «кар'єру» жінок того часу, оскільки без знання про них наше уявлення про суспільство цього часу буде неповним. Однією із важливих «пазлів історичної правди» може бути дане наукове дослідження, яке, окрім доповнення неповних біографічних даних, намагається представити соціальну роль, яку виконували ці жінки. Стаття є продовженням наукового дослідження, присвяченого життю та діяльності жінок-аристократок та підсумовує вивчення невідомих моментів життєвого шляху жінок – Другетів (Каталін Надошді, Анни Якушич, Марії Естергазі, Терезії Кеглевич), вводить в науковий обіход багато документів (частина яких публікується українською мовою вперше).

Ключові слова: жінка, Каталін Надошді, шлюб, Анна Якушич, комітат, Марія Естергазі, замок, Терезія Кеглевич.

Постановка проблеми. Дослідження на гендерну (жіночу) тематику в українській та угорській історіографії все частіше набувають популярності, так як повсякденне життя та становище жінок у дворянському суспільстві починає цікавити все більше істориків. У жовтні 2022 р. на базі гуманітарного факультету Українського католицького університету (Львів) була проведена міжнародна наукова конференція на тему «Жінка в ранньомодерному соціумі на теренах Речі Посполитої». Організатори мали на меті «активізувати дослідження в царині вивчення жіночої історії та стати майданчиком для обговорення нових методів і

підходів до вивчення ролі жінок у ранньомодерному соціумі, для здійснення переоцінки існуючих історичних наративів, створення повнішої картини розвитку... у ранньомодерну добу, для впровадження у науковий обіг нових документів та нових дослідницьких ідей». Співавтор даної статті теж виступив на конференції та поділився напрацюваннями щодо історії жінок-аристократок – представниць роду Другетів. Безумовно, варто зазначити, що в правових нормах тогочасного Угорського Королівства (Ужанського та Земплінського комітатів) та Речі Посполитої (Руського та Волинського воєводства) ми знаходимо багато спільного щодо ролі жінки в

суспільстві. У ранньомодерний час родинна сфера конкретно визначала жіночу роль, так як жінка різного соціального статусу могла існувати лише в цій сфері. До заміжжя вона була донькою, згодом дружиною (можливо декілька разів), а в разі смерті чоловіка вдовою, і що найважливіше – матір'ю. Приналежність до сім'ї для жінки в різний період свого життя вказує на повну або часткову відсутність жіночої суб'єктності в суспільстві країн Центрально-Східної Європи в цілому.

Метою статті є дослідження «жіночого боку» історії угорської аристократії Північно-Східної Угорщини (членів родини Другетів) у другій половині XVII ст., демонстрація ролі шляхетних жінок у суспільстві, їх впливу на історичні процеси встановлення нових, досі невідомих або забутих моментів їхнього життя та заповнення «білих плям» в історії родини Другетів.

Стан вивчення проблеми. За останні роки історична наука зацікавилась гендерною тематикою та розпочались пошуки джерел щодо вивчення «жіночої історії» Угорського Королівства, ролі видатних жінок-аристократок в історичних процесах.

Усі почали розуміти, що без знання минулого важче орієнтуватися у майбутньому. За останні десять років на підставі прикладу академічних представників української [Лабур, 1997a;b, 1998a;b, 2002, 2007a;b;c; Старченко, 1999, 2001, 2014, 2021] та угорської [Péter, 2005, 2008, 2010] історичної науки підрастає ціле покоління дослідників, які повністю або частково фокусують наукову діяльність на жіночу тематику. Важливим джерелом дослідження є документи, які були опубліковані у монографіях та статтях з історії Угорського королівства [Zubánics, 2016, 2020; Зубанич, 2017, 2020, 2021a;b, 2022; Зубанич, Йовжо, 2019], Земплінського [Réz, 1899] та Ужанського комітату [Mészáros, 1861]. У ході дослідження були використані опубліковані тексти законодавчих актів [Werbőczy], хроніки [Szalárdi, 1980], сімейні архіви [A gróf Esterházyak családi naplója, 1888; Haraszthy, 1888], матеріали сімейної історії [Borbély, 2013, 2015; Csízi, 2012, 2014; Martí, 2013; Nagy, 1857; 1858; 1862; 1865a; 1865b; Takáts, 1982], історії економіки [Acsády, 1885; Thaly, 1883], історії релігійних відносин [Kádár, 2014; Ludvikova, 2002; Pandula, 2014; Rupp, 1868], листування та інші документи угорської аристократії [Merényi, 1895a;b, Radvánszky, 1986a;b;c], в яких знайдено багато джерел, які пов'язані з видатними представниками родини Другетів жіночої статі.

Виклад основного матеріалу. Через брак вірогідних історичних даних в український та угорській науці відсутні біографічні дані видатних жінок Північно-Східної Угорщини другої половини XVI – початку XVII ст., тому цією статтею про життєвий шлях жінок – Другетів (Каталін Надошді, Анни Якушич, Марії Естергазі, Терезії Кеглевич) маємо на меті «зафарбувати білі плями» історії.

Каталін Надошді (*nádasdi és fogarasföldi báró Nádasdy Katalin, 1594 – ?*). До XIII ст. про предків сімейства Надошді (з роду Надошд) мало відомо, їх перший відомий представник, Петенег датується першою половиною цього століття. У середні віки його нащадки були присутні серед дворян комітатів

Ваш і Золо. «Нова» історія роду починається з Ференца Надошді, який під час правління короля Матяша воював проти турків, потім був комендантом замку Каніжа, а пізніше обіймав посаду віцеїшпана (піджупан) комітату Ваш. Кар'єрний зріст сина, Томаша Надошді (1498 – 1562), палатина Угорщини, безсумнівно відбувся завдяки його освіті [Csízi, 2012, 149–150. old.]. Після навчання в Граці та Відні, він навчався в італійських університетах у Болоньї, а згодом у Римі. Ймовірно тут він познайомився з кардиналом Де Віто, який прибув до Буди, як папський посланник і згодом представив його королівському двору Габсбургів. Про довіру короля Фердинанда I (Габсбург) свідчить той факт, що з 1527 по 1529 рік Томаш Надошді був капітаном замку Буда та радником Угорської Палати, заснованої в 1528 році. Коли Буда потрапила до рук короля Яноша I (Саполяї), позиція Томаша Надошді трохи змінилася, але він користувався пошаною і з його боку – був призначений скарбничим та заступником губернатора Альвізе Грітті. Однак дійсно великим кроком кар'єрного зросту став його шлюб у 1532 році, коли він одружився з Оршолею Каніжаї, спадкоємицею величезних маєтків Каніжаї. На впливовість Надошді вказує той факт, що з 1536 року він поступово отримує найважливіші державні сани: королівський скарбничий (1536 – 1536 – 1543 pp.), бан (королівський намісник) Хорватії-Далмації-Славонії (1537 – 1542 pp.), головний королівський суддя (1543 – 1554 pp.), а згодом палатин (1554 – 1562 pp.) [Fallenbüch, 1988, 69., 72., 74., 80. old.]. Тим часом він двічі був капітаном Задунайя, а в 1541 році став спадковим графом Фогарашфельда (*districtus seu terra Fogaras*): «Король Янош, бажаючи винагородити Томаша Надошді за його послуги в скрутний час, за згодою станів країни подарував йому замок Фогараш у Трансільванії зі всім його майном, як герцогство (*ducatus*)» [Horváth, 1838, 46. old.]. Маєток (крім титулу) згодом, як придане сестри Анни був переданий трансільванському воєводі Іштвану Майлату. Серед іншого, Надошді також отримав соляні копальні Мараморошу, що належали до замку Хуст: «Невдовзі він отримав у володіння замок Хуст із соляними копальнями та кількома приєднаними поселеннями...» [Horváth, 1838, 47. old.].

Від шлюбу з Оршолею Каніжаї лише син Ференц досяг повноліття. У Ференца Надошді та Ержебет Баторі народилося 6 дітей, у тому числі Каталін Надошді в 1594 році. Її шлюб з Дьєрдем (III) Другетом укладений 6 січня 1610 року в Чейте (Sachtice). 23 січня 1610 року король Матяш II, як весільний подарунок, призначив Дьєрдя Другета головним королівським чашником (*pinxenarium regalium magistrum*) [Fallenbüch, 1988, 91. old.]. За гіпотезою історика Золтана Борбеля [Borbély, 2015, 153–155. old.], намір отримати маєтки Іштвана Баторі (їх спільного родича) міг зіграти важливу роль в укладанні шлюбу, тому, що крім тітки Фружини Другет (дружини Баторі), серед ймовірних спадкоємців була і майбутня теща Ержебет Баторі (сестра вельможі). Відповідно до матеріалів судового процесу, проведеного палатином Дьєрдем Турзо, саме

під час їхнього весілля пролилося світло на «кроваву практику» Ержебет Баторі – «купанні у ванні, наповненій кров'ю молодих дівчат». Після того, як Ержебет Баторі була ув'язнена у своєму замку, вона віддала своєму зятю місто Сечкерестур (комітат Абауй) зі своїх володінь, мотивуючи це тим, що Другету буде легше захищати його від зазіхань родин Турзо і Перені. З кількох тогочасних мемуарів (в т. ч. реформатського проповідника Мате Лацко Сепші) та з інших джерел припускалося, що Дьєрдь Другет міг нести відповідальність за смерть (отруєння) свого двоюрідного брата Балінта та його неповнолітнього сина. Подібні припущення виникли також після раптової смерті Ержебет Баторі.

У 1611 році Дьєрдь Другет разом із Жигмондом Форгачем, головнокомандувачем Верхньої Угорщини, вдерлися до Трансільванії, але їм не вдалося захопити тодішню столицю – Нодьсебен (Сібіу), їхня армія була розбита. Самі вони могли повернутися додому лише через Молдову. Після вбивства князя Габора Баторі Дьєрдь Другет став кандидатом від імператора, католицьких станів Трансільванії та будайської паші на князівський трон Трансільванії у якості опонента Габора Бетлена, ставленника Османської імперії. Щоб реалізувати свої плани, вельможа почав вербувати гайдуків, але його війська зазнали поразки від Ференца Рейдеї. Після цього він повернувся до своїх маєтків, але оскільки не відмовився від своїх трансільванських князівських амбіцій, у 1616 році взяв участь у нараді, що відбулася в Мункачі. Тут пани Верхньої Угорщини, в тому числі Міклош Естергазі (володар Мукачівського замку) та сатмарський головнокомандувач Андраш Довці (дядько Дьєрдя Другета) обговорювали план завоювання Трансільванії. Коли трансільванський князь Габор Бетлен 1 вересня 1619 року розпочав свій похід на королівську Угорщину, гайдуки Саболчського комітату вчинили набіг на Теребеш, щоб схопити Другета. Йому вдалося втекти з родиною до Польщі, але всі маєтки потрапили до рук Бетлена. Дьєрдь Другет повернувся лише 23 листопада з кількатисячним військом козаків і розбив трансільванські війська під Гомонною. Пізніше козаків вдалося витіснити з країни, але цей випадок похитнув позиції Бетлена в Угорщині. Дьєрдь (III) Другет помер 21 червня 1620 року в Польщі. Згідно з невідвержених звісток він теж був отруєний. У 1624 році Дьєрдь Другет був перепохований у Великодню неділю в церкві Св. Миколая у м. Надьсомбат (Tnava), де архієпископ естергомський Петер Пазмань наказав спорудити йому надмогильний пам'ятник з червоного мармуру у повний зріст [Ludvikova, 2002, 100. old.].

Наприкінці походу на Угорщину 31 грудня 1621 р. трансільванський князь Габор Бетлен й угорський король Фердинанд II затвердили мирну угоду, укладену в Нікольсбурзі (Моравія), згідно з якою Бетлен відмовився від титулу обраного короля Угорщини (rex electus) та повернув корону. За це Фердинанд II на довічне «користування» передав Бетлену 7 комітатів у Верхній Угорщині (за винятком комітату Унг), а також замки Токай, Мункач і Ечед. В супереч того, що Нікольсбурзький мир окремим

пунктом передбачав повернення майна Дьєрдя Другета його сиротам, маєтки Гомонни та Чічва залишалися у руках трансільванського князя аж до 1629 року. Спочатку вони управлялися токайським капітаном, а згодом їх віддали під юрисдикцію префекта князівських маєтків Затисся. Окрім цього, маєтки Теребешського замку Бетлен подарував Дьєрдю Сечі, чоловікові Марії Другет (сестри Дьєрдя III) [Acsády, 1885, 119. old.].

Каталін Надошді хотіла зброєю забезпечити виконання пунктів Нікольсбурзького миру. Наприкінці березня 1622 року козацькі війська увірвалися в Гомонну, де полонили слуг Яноша Ракоці, але істотних результатів вони не досягли. Після цього Габор Бетлен вважав за краще забезпечити маєтки військовим шляхом, тому Гомонну подарував капітану кавалерії Іштвану Сентпетері. Вдова та сироти Другета знайшли притулок у замку Ласкі (маєток був отриманий через споріднення з родиною Мнішеків) від козацького війська, яке руйнувало їхні польські маєтки. Ймовірно, завдяки сприянню Петера Пазманя та Міклоша Естергазі, Янош (X) Другет прибув до Відня у 1622 році. У 1622 році на коронаційних державних зборах в м. Шопроні (тоді Елеонора Гонзага була коронована королевою Угорщини) король Фердинанд II призначив Яноша Другета спадковим феїшпаном комітату Унг (*supremus et perpetuus comes comitatus Ung*) [Hajnik, 2014, 45–46. old.] і підніс його до рангу графа. Хоча родина Другетів з Гомонни використовувала титул графа (comes) раніше, але цей титул передусім стосувався державних гідностей членів родини та посади феїшпана комітату.

Після смерті Дьєрдя (III) Другета наказом князя Габора Бетлена Палата у м. Кошшо 17 березня 1623 року призначила префекта в особі Яноша Гомбоша на посаду управителя маєтків Другетів: «*спочиллий в Бозі поважний і вельможний пан Дьєрдь Гомоннай, панні Ержебет Гомоннай, як високоповажного tutor eorundem orphanorum* (милостивого опікуна сиріт Гомоннай), *бажаючи виявити свою князівську милість і провидіння, щоб серед багатьох опікунів сироти не зазнавали шкоди, поки вони не виростуть та щоб дістали деякі кошти для витрат successu temporis in requisito* (з часом в отриманому)» [A Rákócziak levéltárából, 1894, 659–662. old.]. Настанови для префекта були зведені у 20 пунктах, замок у Єсеневі було визначено сховищем багатств Другетів, які Палата наказала охороняти 15 гайдукам. Ймовірно, у цей час був складений недатований інвентарний опис, що зберігся в архіві родини графів Форгачів, де були перераховані коштовності вдови Дьєрдя Другета, її сина Яноша та доньки Ержебет (пізніше дружини Ласло Реваї). В інвентарному описі згадуються різні золоті та ювелірні вироби, скляний посуд, але знаходимо серед них також чималу кількість зброї та кінської зброї. Описувач зазначає, що до статків також належить значна церковна утварь (ймовірно, вона могла походити з майна ордену паулінів, які перевезли свої коштовності до замку Єсенева) [Rupp, 1868, 65–72. old.]. Предмети

зберігалися в скринях («цистах») різного розміру. Інвентарний опис склали Йоганнес Тереш, Маттеус ... (прізвище незрозуміле), Даніель Раух та Іштван Шугар [Zubánics, 2021, 163–170. old.].

Через своїх покровителів Каталін Надошді продовжила судовий процес, в результаті якого угорські державні збори у 1625 році законодавчо наказали повернути маєтки: «*Стаття закону XLIV 1625 року про повернення графу Яношу Другету Гомоннаї замків Барко і Теребеш разом із ринковим містом Земплен, захоплених покійним Дьєрдем Сечі та утримуваних його вдовою (Марією Другет) та нащадками*» [Homonnai gróf Drugeth Jánosnak...]. Однак рішення було проігноровано Габором Бетленом, і лише після його смерті маєтки повернулися у власність родини Другетів. У подальшому (після 1625 р.) ім'я Каталін Надошді в документах не згадується.

Анна Якушич (*orbovai báró Jakusith Anna, ? – ?*). Рід Якушичів з Орбови походив з комітату Пожега в Славонії, один з представників якого у середині XV століття разом з Яношем Гуньяді брав участь у війнах проти Османської імперії. З іменем Ференца Якушича (віцекapітана замку Дьйор) пов'язане придбання родинною маєтків у комітаті Тренчен Верхньої Угорщини. 21 березня 1576 року Ференц Якушич придбав замок Оросланкев від Міклоша Оросланкеві (останнього члену роду) за 16 000 угорських золотих. Після його смерті маєтки успадкував син Андраш Якушич, якого у 1606 році король Рудольф Габсбург підніс до рангу барона (*baronis regis*). У 1607 році Андраш Якушич одружився з донькою палатина Дьєрдя Турзо – Жужанною [Bóda, 2021]. Наречений, ймовірно, познайомився з Дьордем Турзо під час п'ятнадцятирічної війни (1591–1606 рр.), оскільки вони обоє воювали проти турків. До речі, родина була новачком (*homo novus*) у Верхній Угорщині, але вже мала значні статки у Тренчинському комітаті. Пізніше у Андраша Якушича склалися дуже добрі стосунки зі своїм тестем: їхнє листування показує, що він неодноразово супроводжував Турзо під час офіційних поїздок і політичних переговорів. У сім'ї Якушичів було дев'ятеро дітей, у тому числі троє хлопчиків. Андраш Якушич отримав титул барона у 1606 році. Ринкове містечко Пруска функціонувало як центр родинного маєтку, тут було здійснено багато важливих будівельних робіт [Pandula, 2014, 191–202. old.]. Члени родини Якушичів також повернулися до католицької віри за підтримки єзуїтів: «*Таким же чином, оскільки наша дорога дружина графиня Анна Якушич із матір'ю..., двома невістками та молодшим братом, разом з Ержебет Якушич, Катою Якушич та Юдітою Якушич, відійшовши від хибних поглядів Лютера, після доброї праці патерів – впізнали яскраве світло справжньої католицької віри*» [Zubánics, 2021, 207. old.] – зазначено у грамоті про будівництво угварського колегіуму єзуїтів. У 1630 р. Янош (X) Другетв Прусці (Поросці) одружився з Анною Якушич: «*З червня 1630 р. відбулося весілля в Прусці мого пана Яноша Гомоннаї*» [Kivonatok, 1857, 251. old.] – писав у щоденнику його швагер Ласло Ревай.

Янош Другет продовжив справу свого батька, у чому йому багато допомагала дружина. Обоє були членами Конгрегації Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії в Гомонні, в якій головний королівський суддя виконував обов'язки настоятеля. Конгрегація Пресвятої Діви Марії, заснована з ініціативи Петера Пазманя, «*крім спільного духовного служіння між духовенством та мирянами, була також на передньому краї християнської побожності: благодійністю, грою п'єс, виданням її поширенням релігійних книг й бажала служити католицькій віднові*» [Viskolcz, 2007, 185–199. old.]. Конгрегація Пресвятої Діви Марії в Гомонні почала діяти в 1636 році, а в 1639 році разом із колегіумом переселилася до Унгвара [Kádár, 2014, 1246. old.]. Єзуїтів, вигнаних Бетленом, разом переселили назад до Гомонни, а згодом у 1640 р. до Унгвара, де для них збудували великий монастир і колегіум.

У 1644 році трансільванський князь Дьєрдь І Ракоці розпочав похід проти королівської частини країни. На початку кампанії з-поміж маєтків Другетів, подаровані в 1641 році замок і масток Токай, потрапили до рук Ракоці. Для підтримання у майбутньому миру, графиня Анна Якушич «*склала грамоту вірності князеві разом зі слугами*» [Szalárdi, 1980, 176. old.]. Оскільки Янош Баллінг, головнокомандувач Мункача вважав, що графиня не дотримується обіцянок, зібрав свої війська, обложив і зайняв замок Унгвар [Szalárdi, 1980, 176. old.]. У той час Анна Якушич перебувала в замку Єсенева («*відчуваючи розвиток подій і не довіряючи Унгару, графиня перебралася до Єсенева, з більшою надією на виживання там*») [Szalárdi, 1980, 176. old.], який теж взятий в облогу трансільванськими військами (під проводом Жигмонда Корніша та Жигмонда Ракоці). Оскільки під час облоги оборонна система замку зазнала значних пошкоджень, графиня направила емісарів до ватажків трансільванських загонів та запропонувала здати замок Єсенева в обмін на вільний відступ. Допоки відповідь від князя не надійшла, сама облога була припинена. Дьєрдь І Ракоці погодився на вільний відступ захисників за умови, що вони залишать усі свої провіанти в замку та звільнять полонених. Зданий замок Єсенева був спустошений Яношем Баллінгом, а потім підірваний. Оскільки Єсенева був головним сховищем родини Другетів (тут вони зберігали свої цінності), ймовірно, що частина родинного архіву також була знищена під час облоги. В описах кампанії 1644 року у різних джерелах ми знаходимо багато згадок про облогу Унгвара та знищення замків Барко та Єсенева («*за наказом князя всі бастіони замку та уцілілі будівлі були розворушені і залишені непридатними та спустошеними*») [Szalárdi, 1980, 177. old.], але немає жодної згадки про Невицьке, яке було зруйноване тоді ж. У результаті кампанії 1644 року більшість маєтків Другетів перейшли під владу Дьєрдя І Ракоці, а члени родини знайшли притулок у Драшковічів в замку Кленовнік Вараждського комітату (Славонія-Хорватія). Ймовірно, що Янош Другет подружився з Гашпаром Драшковічем під час його служби при королівському дворі. Подружжя Другетів підтримувало близькі

стосунки з Міклошем Зріні, вони також були на його весіллі.

Янош Другет, який направився до Граца (столиці Штирії) через те, що пункти лінецького мирного договору зачіпали і його маєтки, помер дорогою («22 листопада бідолашний Янош Гомоннаї, який повертався із заслання в Хорватії, помер по дорозі» – пише у щоденнику швагор, Ласло Реваї). 22 листопада 1645 року Анна Якушич вже звертається у листі до Адама Баттяні із замку Добра (комітат Ваш), як вдова Яноша Другета. З листа Дьєрдя Ракоці-молодшого від 14 січня 1646 року: «Гомоннаї помер внаслідок удару» (інсульту – авт.). Дружина поховала графа поруч із його батьком у церкві Святого Міклоша в місті Нодьсомбот: «*sepultus est cum matre in tumbis stanneis ad latus Evangelii Arae OO. SS. Filium reliquit Joannem de Ungh et Zemplin Comitem, et pariter Curiae Regiae Judicem, qui 1645, aetatis annorum 36 mortuus Tirnaviae uno cum parente tumulo conditus est*» (Граф Янош Другет, головний королівський суддя, спадковий феїшпан Унгвара та комітату Унг, феїшпан комітату Земплін, спочиває разом зі своїм батьком в склені (інхруптатус) у свинцевій труні) [Ludvikova, 2002, 85–106. old.]

Укладання церковної унії в Унгварі пов'язане з іменем Анни Якушич та її брата Дьєрдя, егерського єпископа. 23 квітня 1646 року 63 священники склали присягу на католицьке сповідання в церкві Св. Георгія в замку Унгвар. Ім'я Анна Якушич згадується останній раз у власному листі від 14 березня 1651 р., адресованому Іштвану Асалаї, наміснику головного королівського судді, в якому вона скаржиться на дії сина, Дьєрдя (IV) Другета [Jakusith Anna két levele, 1891, 703–704. old.].

Марія Естергазі (*galántai gróf Esterházi Mária, 1638.02.02 – 1684.04.02.*) Історія родини Естергазі з комітату Пожонь до XVI століття маловідома, але на підставі джерел можемо констатувати, що на початку століття Ференц Естеразі піднявся до заможних дворян комітату завдяки вдалим шлюбом і хорошим стосункам. Про це яскраво свідчить той факт, що він понад 20 років був віцеїшпаном (піджупаном) Пожоньського комітату [Csízi, 2012, 94–95. old.]. Кар'єра його найуспішнішого сина Міклоша достатньо відома і відносно добре представлена історіографією. Велику роль у цьому зіграли його родичі (починав кар'єру в оточенні свого дядька, палатина Іштвана Ілleshгазі) і перший шлюб з Оршолою Дершфі (його дружина розпоряджалася багатствами родин Часар, Дершфі і Магочі). Завдяки своїм політичним здібностям та особистим рисам Міклош Естергазі у 1613 році отримав титул барона (*barones regni*). Титул графа він отримав у 1626 році, через рік після обрання палатином. Його успіхи у суспільному житті також відобразилися на накопиченому багатстві, а також на тому, що він ефективно підтримував своїх братів Данієла, Габора і Пала, які у 1619 р. теж отримали титул барона. Після смерті першої дружини Міклош Естеразі вдало одружився знову, його нова жінка Крістіна Н'ярі принесла в сім'ю володіння Телегді, Вардаї і Н'ярі, а після свого першого чоловіка вона була опікуном сиріт (та володінь) Турзо: «*Мій коханий чоловік,*

Вельмишановний граф Міклош Естергазі взяв мене за дружину, коли мені було двадцять років. Йому на той час було сорок. Весілля відбулося 21 липня 1624 року в Сучанах» [A gróf Esterházyak családi naplója, 210. old.]. Від їхнього шлюбу народилося 9 дітей, у тому числі Марія в 1638 році: «*Бог дав на цей світ графиню Марію Естергазі 2-го дня лютого місяця 1638 року, у день Стрітіння*» [A gróf Esterházyak családi naplója, 212. old.]. До речі, це був останній запис Крістини Н'ярі в сімейному щоденнику, оскільки вона померла 17 лютого 1641 року в Шепті. Сам Міклош Естергазі помер у 1645 році. У рік смерті дружини палатин склав заповіт і розпорядився про розподіл свого багатства між дітьми [Merényi, 1895b, Függelék, 272. old.].

Після смерті батька, старша сестра Анна Юліанна (дружина Ференца Надошді) звернулася до брата Ласло Естергазі, щоб той дозволив їй узяти до себе Марію (Маріанку) і зайнятися її вихованням [Merényi, 1895b, 92. old.]. Ймовірно, вона була й ініціатором її шлюбу з Дьєрдем (IV) Другетом [Viskolcz, 2015, 884. old.]. Наречений був подвійно пов'язаний з Надошдіями: через свою матір, Каталін Надошді, і через Ержебет Другет (чоловік якої, Ласло Реваї, був її дядьком). Про їхній шлюб Пал Естергазі пише так у сімейному щоденнику: «*Після вакацій я знову поїхав до (Надь)Сомбата, для навчання, де влітку пан Дьєрдь Гомоннаї, закохавшись у панну Маріанку, обмінявся з нею обручками в Пожоні і невдовзі, того ж літа вони відіграли весілля в Шепте і назвав мою сестру своєю дружиною. Мій швагер пан Дьєрдь Гомоннаї дав мені доброго коня. А те весілля було дуже пишним. У вінцевих перегонах слуга мого пана Гомоннаї, на ім'я Пал Оросна коні з кличкою Челебі здобув вінець*» [Merényi, 1895b, 96–97. old.]. Водночас у щоденнику Петра Кеглевича вказано інше місце: «*28 числа квітня місяця 1652 року в замку Сенц відбулося весілля графа Дьєрдя Другета з графинею Марією Естергазі, сестрою графа Ласло Естергазі*» [Keglevich Péter naplója, 1867, 246. old.].

Після смерті старшого брата Ласло Естергазі в 1652 році спадщина померлого палатина Міклоша Естергазі була розділена між дітьми. Серед документів процесу, яким керували Даніель та Форкош Естергазі, є список приданого Марії Естеразі, складений в 1652 році, коли вона вийшла заміж. Серед іншого в списку був важкий лаваб (ванний набір), прикрашений іменем і гербом Іштвана Баторі [Thaly, 1883, 753–767. old.]. За щоденником Пала Естергазі: «*10 березня 1653 року Бог подарував в Унгварі пану Дьєрдю Гомоннаї та моїй сестрі пані Марії Естергазі маленького сина, названого Іштваном, який збагатив Сім'ю Божу*» [A gróf Esterházyak családi naplója, 212. old.].

Як цікавий факт, варто згадати, що між 1661 і 1679 роками, після смерті свого чоловіка Дьєрдя (IV) Другета, головнокомандувача Верхньої Угорщини, від імені неповнолітнього сина Жигмонда графиня Марія Естергазі обіймала посаду спадкового феїшпана. Деякі документи збереглися за її підписом. Один стосується співпраці (конфедерації) гільдій/цехів золотарів міст Кошшо та Унгвара. Оскільки

члени родини Другетів були постійними клієнтами гільдії золотарів, цехові майстри звернулися до Марії Естергазі та попросили її дозволу перед укладенням договору.

У щоденнику Пала Естергазіє згадка також і про смерть сестри: «2 квітня, тобто майже на Великдень, Бог забрав з цього світу мою сестру графиню Марію Естергазі, генерал-губераторкиню Кошио, як залишену бідну вдову пана Дьєрдя Гомоннаї в замку Унгвар у 1684 році. Через місяць в Унгварі також помер мій бідний молодший брат Жигмонд Гомоннаї, зі смертю якого в древньому роді Гомоннаї погасла чоловіча гілка, через те, що його брат Балінт Гомоннаї був священником» [A gróf Esterházyak családi naplója, 220–221. old.].

Терезія Кеглевич (*buzini gróf Keglevits Terézia, ? – 1710*). Рід Кеглевичів згадується в науковій літературі з XIV сторіччя, хоча їх «історична роль» розпочалася лише на початку XVI сторіччя. Члени роду хорватського походження стали відомі під час воєн проти турків. Петер (II) успішно захищав замок Яйца, у 1520 році на посаді бана Яйци, а після 1526 року, в період «двовладдя», він більше відзначився на боці Фердинанда I (Габсбург). Він отримав «подяку» короля, оскільки разом з Томашем Надошді був призначений на посаду хорватсько-далматсько-славонського бана [Csizi, 2012, 118–120. old.]. У науковій літературі зустрічаються досить суперечливі дані щодо аристократичного походження роду. На думку деяких вони є нащадками хорватських графських родів з середньовіччя, інші стверджують, що тільки сини Петра (II) вперше отримали титул барона в 1557 році. Кілька членів родини, яка була частиною угорської та хорватської аристократії, займали важливі військові посади.

Терезія Кеглевич народилася від шлюбу Ласло Кеглевич, капітана замку Копрінца та Розіни Раткаї. Її брати і сестри: Петро (VI) віцебан, Маргіт та Глона (черниці). Терезія вийшла за Дьєрдя (III) Сейчі, але незабаром овдовіла. Історію останнього покоління родини Другетів можна відновити із записів щоденника Терезії Кеглевич [Haraszthy, 1896, 168–170. old.], за якими:

«Мій чоловік граф Жигмонд Гомоннаї 22 липня 1676 року закінчив навчання і захистив курс (можливо магістерський) філософії у Відні. Після цього захисту у присутності багатьох сочень вчених докторів та розумних людей та представників поважних станів був нагороджений прекрасним (дорогим) золотим ланцюгом від імені непереможного Його Величності римського імператора і угорського короля Леопольда Першого з рук єпископа Томаша Палфі, канцлера Угорщини». До іспиту була виготовлена тезова сторінка із зображенням імператора у вигляді бога морів Нептуна, який приборкує бурю і заспокоює хвилі. Тезова сторінка була виготовлена фламандським художником Ніколаусом ван Гойом (1631 – 1679) та викарбувана Бартоломеусом Кіліаном (1630 – 1696) у формі мідьорит, та зображує самого Жигмонда Другета.

«29 вересня 1676 року мій чоловік граф Жигмонд Гомоннаї розпочав подорож до зарубіжних країн, у той же час 1 жовтня гостював з милості пана

графа Міклоша Драшковича у замку Фельше-Лендва. 19 листопада 1676 року ... прибув до Рима, де був прийнятий на аудієнції у Святішого Отця, Папи Інокентія XI, який подарував йому прекрасний дорогоцінний камінь на золотій варвиці (розарії). 18 червня 1677 року мій чоловік граф Жигмонд Гомоннаї повернувся щасливо з чужих країн до міста Відень» [Haraszthy, 1896, 168–170. old.]. Великий тур, тобто подорож по Європі, який виник наприкінці XVII століття в Англії, та був майже обов'язковим для представників молоді аристократії, знайшов послідовників і серед угорського дворянства. Жигмонд Другет теж був учасником такої подорожі, яка тривала від 29 вересня 1676 року по 18 червня 1677 року.

«У 1677 році Його Милість відвідав кілька країн, деякі частково, інші цілком, такі як країни Крайні (Крайну) і Каринтію, Венецію, Падую і Лауреатом (Лоретто), Неаполітанські країни разом з їхніми містами, частково Адріатичне і Тирренське моря, Королівство Ломбардію і Медіолан (Мілан), Тіроль, Верхню і Нижню Баварію в цілому, Гельвецію (Швейцарію) і Швабію та деякі інші міста Імперії. Він пройшов Верхню та Нижню Австрію цілком, а також частину Штирії, прибувши до Хорватії 5 серпня.

Прибув Його Милість до Хорватії 5 серпня, тобто в день Успіння Богородиці в Лепоглаву до монастиря білих братів (в цьому монастирі паулінів спочивають Янош Корвін та Кріштоф Корвін, останні представники роду Гуняді), де я графиня Терезія Кеглевич, вдова покійного графа Дьєрдя Сечі, помолвившись в церкві перед представниками шановних станів, ми обмінялись обручками, обідали в будинку над воротами монастиря.

7 серпня 1677 року його Милість, прибувши до замку під назвою Папош, відпочивав там кілька днів, а потім знову поспішав до Угорщини.

7 вересня того ж року він прибув до замку Кленовник з Вельмишановною графинєю Марією Естергазі, а звідти ми разом поїхали до мого замку під назвою Крапіна, де 14 вересня урочисто повинчалися в замковій церкві перед отцем Агоштоном Берковичем, генералом білих братів. На третій день після Його Милість направився до Угорщини.

Року 1677. 9-bris 9 [9-го листопада] відбулося наше весілля в хорватському королівському місті Вараждин в домі пана графа Яноша Драшковича. Були присутні високоповажні графи Пал та Ференц Естергазі, а також хорватський бан пан граф Міклош Ердевді, разом з кількома іншими знатними представниками станів. Звідти ми відправилися до Відня, де Його Величність нагородив Його Милість золотим ключем [в нашому випадку «золотий ключ» є символом гідності королівських камергерів [Haraszthy, 1896, 168–170. old.].

4 січня 1678 року ми прибули до Вараннова (Вараннов перейшов у володіння Другетів зі спадщини Баторі за заповітом Ержебет Баторі).

У тому ж році 8 січня з Божою поміччю ми прибули до Унгвара.

28 січня 1679 року Бог привів на цей світ мою

маленьку донечку Розину-Марію між дев'ятою та десятою годиною до полудня. Хресним батьком був Вельмишановний пан, його Милисть Ференц Салаї Баркоці, а хресною матір'ю шанована її Милисть пані Сусанна Гершеї Петев з Унгаря. На той час йому (Жигмонду Другет) було двадцять років, а мені дев'ятнадцять.

2 січня 1680 року на світанку Бог привів на цей світ мою маленьку Юліанну у нашому місті Унгарі.

5 квітня 1681 року Бог привів на цей світ мою маленьку Жузсіку в Гомонні о десятій годині ранку, хресним батьком був пан Ференц Путнокі.

15 серпня того ж року Бог забрав зі світу мою маленьку донечку Маріанку, поховали її в Унгарі.

13 вересня 1682 року на світанку Бог привів на цей світ мою маленьку донечку Борішку (Борбалу) в Унгарі. Того ж року в замку Сенна (Ужанський комітат) 13 лютого на 22-му році покинув цей світ пан граф Янош Гомоннаї (молодший брат Жигмонда Другета), поховали його в замку Унгар 11 травня того ж року.

14 лютого 1684 року між п'ятою та шостою годиною світанку Бог приніс на світ мою маленьку донечку Кларіку в Унгарі.

2 квітня 1684 року між одинадцятою і дванадцятою годиною після багато гарних і побожних молитов, Вельмишановна графиня пані Марія Естергазі покинула цей світ на 46-му році життя, її поховали в замковій церкві Унгар 11-го дня того ж місяця.

19 квітня 1684 року після важкої хвороби пішов із цього світу мій дорогий чоловік, Вельмишановний пан граф Жигмонд Другет, королівський камергер Його Величності Імператора Римського й Короля Угорщини, феїшпан комітатів Унг, Земплін і Боршод, на 27-му році життя, нехай Бог упокоїть його у вічному спочинку. Амінь.

24 жовтня 1684 року Бог забрав мою дорогу маленьку донечку Жузсіку з цього світу в Гомонні, яку поховали поруч з її батьком в замку Унгар»

[Haraszthy, 1896, 168–170. old.].

Після смерті чоловіка та швагера (титулярного єпископа Валентина (II) Другета) вона довго судилася з Міклошем Берчені (чоловіком Крістіни Другет) по справі розподілу маєтків між спадкоємцями. Терезія Кеглевич та її доньки отримали доміну в Гомонні лише після виплати великої суми. Король Леопольд I видав дарчу грамоту 30 червня 1702 року, згідно якої вона сплатила в скарбницю 140 000 форинтів. Вдова останнього Другета померла в 1710 році та була похована в костелі монахів францисканців у Гомонні.

Висновки. З другої половини XVI століття включені до угорської правової системи закони «Трипартітума» вказують на те, що угорське суспільство ранньомодерної доби хоча і встановлювало певні обмеження жінкам, але наряду з цим забезпечувало здійснення їх економічних і політичних прав для членів дворянського суспільства. Згідно з угорським законодавством, жінки знатного походження мали особисте майно, яким вони могли вільно розпоряджатися. У ранньомодерний час в Угорському королівстві та Трансільванському князівстві багато аристократичних і знатних жінок того часу успішно виконували, окрім економічних та соціальних функцій, адміністративні та військові завдання.

Що стосується статусу родини Другетів, успішна шлюбна політика з предстаніями угорської аристократії збільшила статки сім'ї значним багатством – замки Чейте (Csejte – Nádasdy), Чічва, Варанно, Регец (Csicsva, Varannó, Regéc – Esterházi) та їх маєтки перейшли у володіння Другетів зі спадщини дружин. У тогочасному суспільстві важливу роль відігравало не лише багатство, а й мережа родинних стосунків, завдяки яким вони могли формувати спільну дію. Під час вивчення життєвих шляхів 4 дружин Другетів у дослідженні нам вдалося розкрити багато раніше невідомих моментів і представити їх громадськості, тим самим ще більше розширивши знання про незаслужено забуту родину.

Список використаних джерел

- Homonnai gróf Drugeth Jánosnak, a néhai Széchy György részéről elfoglalt és ennek az özvegye és utódai kezén tartott Barkó és Terebes várak visszaadásáról, Zemplén mezővárossal együtt. 1625. évi XLIV. törvénycikk. [Online]. Доступно: <https://net.jogtar.hu/ezer-ev-torveny?docid=62500044.TV&searchUrl=/ezer-ev-torvenyei%3Fpagenum%3D18> (дата звернення 04.09.2022).
- A gróf Esterházyak családi naplója, 1888. Kiad. Szilágyi Sándor. Magyar Történelmi Tár, 209–224. old.
- A Rákóczyak levéltárából. III. közl., 1894. Közli: Szilágyi Sándor. Magyar Történelmi Tár, 3. sorozat 17. kötet, 659–662. old.
- Acsády, Ignác, 1885. A Széchyek Murányban. II. közl., Századok, 119. old.
- Bóday, Dalma, 2021., „...mikor sok kérői voltak leányának”. *Menyasszonyok és hozományok a Thurzó családban*. [Online]. Доступно: <http://families.hu/mikor-sok-keroi-voltanak-leanyanak-menyasszonyok-es-hozomanyok-a-thurzo-csaladban/> (дата звернення 04.09.2022).
- Borbély, Zoltán, 2013. *Egy konvertita főúr Felső-Magyarországon: Homonnai Drugeth György*. Rekatolizáció, ellenreformáció és katolikus megújulás Magyarországon (szerk.: Peter Kónya), Prešov, 370–387. old.
- Borbély, Zoltán, 2015. *A Homonnai Drugethek Felső-Magyarországon a 17. század első évtizedeiben*. Doktori értekezés, Eger: Eszterházy Károly Főiskola, [Online]. Доступно: http://disszertacio.uni-eszterhazy.hu/2/1/Borbely_Zoltan_disszertacio.PDF (дата звернення 04.09.2022).
- Csizi, István, 2012. *A királyi Magyarország főnemesi családjainak címerváltozatai a 16 – 17. században*. PhD-értekezés, Budapest: ELTE BTK Történelemtudományi Doktori Iskola, 135. old. [Online]. Доступно: <http://doktori.btk.elte.hu/hist/csziiistvan/diss.pdf> (дата звернення 20.09.2019).
- Csizi, István, 2014. *Észrevételek a magyar főnemesi címek XVI – XVII. századi történetéhez*, Fons (Forráskutatás és Történeti Segédtudományok), 21. szám, 38–41., 45–46. old.
- Fallenbüchl, Zoltán, 1988. *Magyarország főméltóságai*, Budapest: Maecenas Kiadó, 91. old.
- Hajnik, Imre, 1888. *Az örökös főispánság a magyar alkotmánytörténetben*. 1888. Értekezések a történelmi tudományok köréből, XII/10. sz., 85. old.
- Haraszthy, Miklós, 1896. *Adatok a Drugeth-Homonnai grófi család nemzedékrendjéhez. Andrassy Aladár gróf levelestárából*.

- (Keglevich Terézia naplójából). Adatok Zemplén vármegye történetéhez, 5. szám, 168–170. old.
- Horváth, Mihály, 1838. *Gróf Nádasdy Tamás' élete, némi tekintettel korára*. Buda: Magyar Királyi Egyetem, 159. old.
- Jakusith Anna két levele, 1891. Közli: Komáromy András. *Magyar Történelmi Tár*, 3. sorozat 14. Kötet, 703–704. old.
- Kádár, Zsófia, 2014. *Jesuita vezetési vallásos társulatok Magyarországon a 17. században (1582 – 1671)*, Századok, 1246. old.
- Kivonatok Révay László naplójából, Dualszky Jánostól, 1857. *Magyar Történelmi Tár*, 1. sorozat 3. kötet, 251. old.
- Keglevich Péter naplója 1599 – 1661., 1867. Közli Deák Farkas. *Magyar Történelmi Tár* – 2. sorozat 1. kötet, 245. old.
- Ludiková, Zuzana, 2002. *A nagyszombati székesegyház késő reneszánsz és barokk síremlékei*. [Late Renaissance and Baroque Sepulchral Monuments in the Nagyszombat (Trnava) Cathedral]. *Művészettörténeti Értesítő*, 51. sz., 85–106. old.
- Martí, Tibor, 2013. *Gróf Esterházy László (1626 – 1652)*. Fejezetek egy arisztokrata család történetéhez. Doktori (PhD)-értekezés, Budapest: Pázmány Péter Katolikus Egyetem Történelemtudományi Doktori Iskola, [Online]. Доступно: <https://core.ac.uk/download/pdf/35132436.pdf> (дата звернення 04.09.2022).
- Merényi, Lajos, 1895a. *Függelék gróf Esterházy Miklós nádor végrendelete*, Esterházy Pál 1635 – 1713. Melléklet. Budapest: Magyar Történelmi Életrajzok, 265–276. old.
- Merényi, Lajos, 1895b. *Esterházy Pál 1635 – 1713*, Budapest: Magyar Történelmi Életrajzok, 282. old.
- Mészáros, Károly, 1861. *Ungvár története a legrégebb időktől maig*. Pest, Ráth Mór Könyvkereskedése, 114 p.
- Nagy, Iván, 1857. *Magyarország családai címerekkel és nemzedékrendi táblákkal*. I. kötet (A–B), Pest: kiadja Friebeisz István, 311. old.
- Nagy, Iván, 1858. *Magyarország családai címerekkel és nemzedékrendi táblákkal*. III. kötet (C–D), Pest: kiadja Ráth Mór, 420. old.
- Nagy, Iván, 1862. *Magyarország családai címerekkel és nemzedékrendi táblákkal*. IX. kötet (P–R), Pest: kiadja Ráth Mór, 852. old.
- Nagy, Iván, 1865a. *Magyarország családai címerekkel és nemzedékrendi táblákkal*. XI. kötet (T–Ü), Pest: kiadja Ráth Mór, 441. old.
- Nagy, Iván, 1865b. *Magyarország családai címerekkel és nemzedékrendi táblákkal*. XII. kötet (V–W), Pest: kiadja Ráth Mór, 518. old.
- Pandula, Attila, 2014. *A pruszkai ferences templom heraldikus kapuzata*. *Magyar Sion. ÚjFolyam*, VIII. / L. sz., 191–202. old.
- Péter, Katalin, 2005. *Házasság a XVII. századi Magyarországon*. Bölcsőtől a koporsóig. Szöveggyűjtemény a történelmi demográfia tanulmányozásához (szerk. Faragó Tamás), Bp., 90–94. old.
- Péter, Katalin, 2008. *Házasság a régi Magyarországon. 16 – 17. század*, Budapest: L'HarmattanKiadó, 168. old.
- Péter, Katalin, 2010. *Az asszony neve. Arisztokrata névhasználat a 16 – 17. századi Magyarországon*, *Történelmi Szemle*, № 2, 151–187. old.
- Radvánszky, Béla, 1986a. *Magyar családélet é háztartás a XVI. és XVII. században*. I. kötet, Budapest: Helikon Kiadó, 354. old.
- Radvánszky, Béla, 1986b. *Magyar családélet és háztartás a XVI. és XVII. században*. II. kötet, Budapest: Helikon Kiadó, 406. old.
- Radvánszky, Béla, 1986c. *Magyar családélet és háztartás a XVI. és XVII. században*. III. kötet, Budapest: Helikon Kiadó, 428. old.
- Réz, László, 1899. *A Drugethek és Homonna reformációja*, Sátoraljaújhely: Zemplén Könyvnyomtató Intézet, 158. old.
- Rupp, Jakab, 1868. *Adalékok az egyházi kincsek történetéhez*, *Archeológiai Közlemények*. A hazai műemlékek ismeretének előmozdítására. 7. Kötet, 1. sz., 65–72. old.
- Szalárdi, János. *Siralmas magyar krónika*, Budapest: Magyar Heliokon Kiadó, 1980, 863. old.
- Takáts, Sándor, 1982. *Régi magyar nagyasszonyok*, Budapest: Szépirodalmi Kiadó, 353. old.
- Thaly, Kálmán 1883. *Gróf Esterházy Miklós kincstára 1645*. *Magyar Történelmi Tár*, 6., 753–767. old.
- Viskolcz, Noémi, 2007. *17. századi ismeretlen hazai kisnyomtatványok a Magyar Országos Levéltárból*. *MagyarKönyvszemle*, 123. évfolyam, 1–4. szám, 185–199. old.
- Viskolcz, Noémi, 2015. *Esterházy Anna Júlia (1630 – 1669)*, *Századok*, 4. sz., 873–903. old.
- Werbőczy, István. *Tripartitum*. Nemes Magyarország Szokásjogának Hármaskönyve. [Online]. Доступно: http://www.staff.u-szeged.hu/~capitul/analecta/trip_hung.htm (дата звернення 04.09.2022).
- Zubánics, László, 2016. *Vitézi végek dicsérete. A nemesség szerepe a XVI – XVIII. századi Északkelet-Magyarország társadalmi fejlődésében*, Ungvár-Budapest: Intermix Kiadó, 292. old.
- Zubánics, László, 2020. *A múlt tükrében elmerengve... Északkelet-Magyarország mindennapjai a XVI–XVIII. századfordulóján*, Budapest-Ungvár: Intermix Kiadó, 357. old.
- Зубанич, Л., 2017. Життя і політична кар'єра Балінга Другета (1577 – 1609 рр.), *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Історія*, Ужгород: Вид-во УжНУ «Говерла», Вип. 2 (37), с. 46–55.
- Зубанич, Л., Йовжо, О., 2019. *Жімонд (II) Другет (? – 1684) – нариси з невідомого життєвого шляху*, *Науковий вісник Миколаївського національного університету імені В. О. Сухомлинського. Історичні науки*, № 2, с. 98–102.
- Зубанич, Л., 2020. *Янош Х Другет: держаний діяч та меценат (1611 – 1645)*. *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Історія / М-во освіти і науки України; Держ. вищ. навч. заклад «Ужгород. нац. ун-т», Ф-т історії та міжнародних відносин; [Редкол.: Ю. В. Данилець (головний редактор) та ін.]*. Ужгород: Вид-во УжНУ «Говерла», Вип. 2 (43), с. 113–120.
- Зубанич, Л., 2021а. Приватне листування як історичне джерело ранньомодерного часу – на прикладі листів Яноша (Х) Другета та Анни Якушич, *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Історія / М-во освіти і науки України; Держ. вищ. навч. заклад «Ужгород. нац. ун-т», Ф-т історії та міжнародних відносин; [Редкол.: Ю. В. Данилець (головний редактор) та ін.]*, Ужгород: Вид-во УжНУ «Говерла», Вип. 2 (45), с. 85–94.
- Зубанич, Л., 2021б. *Суспільно-політичний розвиток дворянських родин Північно-східної Угорщини у 1526–1657 рр.*, Ужгород: Вид: ПП АУТДОР- Шарк, 296 с.
- Зубанич, Л., Балла, Е., 2022. *Жінки в історії ранньомодерного часу – видатні особистості родини Другетів*, *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Історія / М-во освіти і науки України; Держ. вищ. навч. заклад «Ужгород. нац. ун-т», Ф-т історії та міжнародних відносин; [Редкол.: Ю. В. Данилець (головний редактор) та ін.]*. Ужгород: Вид-во УжНУ «Говерла», Вип. 2 (45), с. 75–86.
- Лабур, О. В., 1997а. Жінка в правовому контексті суспільних відносин в Україні (XVI – XVIII ст.), *Сторінки історії*, К.: ІВЦ «Політехніка», Вип. 9, с. 63–68.
- Лабур, О. В., 1997б. Жінки у релігійному житті України протягом XVI – XVIII століттях, *Актуальні проблеми політики*, Одеса: Вид-во Астропринт, Вип. 1–2, с. 243–246.
- Лабур, О. В., 1998а. *Жіночий фактор в системі суспільних відносин в Україні (XVI – XVIII ст.)*: Дис... канд. іст. наук, К.: Національний технічний ун-т України, 179 арк.

- Лабур, О. В., 1998b. Вплив жінок на суспільно-політичне життя України XVI – XVIII ст., *Актуальні проблеми політики*, Одеса: Вид-во Астропринт, Вип. 3–4, с. 61–66.
- Лабур, О. В., 2002. Деякі прояви воєвничості українських шляхтянок щодо маєткових справ (XVI – XVIII ст.), *Наукові праці МДГУ ім. Петра Могили*, Миколаїв: Вид-во МДГУ, Вип. 4, с. 12–16.
- Лабур, О. В., 2007a. Гендерна соціалізація в українському суспільстві XVI – XVIII ст.: спроба теоретичного та історіографічного аналізу, *Вісник Академії праці і соціальних відносин Федерації профспілок України*, № 2, с. 197–205.
- Лабур, О. В., 2007b. Карне статутне право XVI століття як джерело історії гендерних відносин в Україні, *Історична пам'ять*, № 1, с. 98–101.
- Лабур, О. В., 2007c. Уявлення щодо поведінки жінок у полемічній та поетичній творчості в Україні XVI – XVII століть, *Часопис української історії*, № 7, с. 8–13.
- Старченко, Н. П., 1999. Дещо про становище жінки в шляхетському соціумі (Волинь кінця XVI – середини XVII ст.), *Генеа: Спеціальний випуск. Філософські, історичні та політологічні студії*, К., с. 66–74.
- Старченко, Н. П., 2001. Шлюбна стратегія вдів і кілька проблем навколо неї (шляхетська Волинь кінця XVI ст.), *Київська старовина*, № 1, с. 42–62.
- Старченко, Н. П., 2014. *Чесць, кров і риторика. Конфлікт у шляхетському середовищі Волині (друга половина XVI – XVII ст.)*, Київ: Laurus, 107 с.
- Старченко, Н. П., 2021. *Українські світи Речі Посполитої. Історія про історію*, Київ: Laurus, 616 с.

Referenses

- A gróf Esterházyak családi naplója, 1888. Kiad. Szilágyi Sándor. Magyar Történelmi Társ., 209–224. old. (in Hungarian).
- A Rákóczyak levéltárából. III. közl., 1894. Közli: Szilágyi Sándor. Magyar Történelmi Társ., 3. sorozat 17. kötet, 659–662. old. (in Hungarian).
- Acsády, Ignác, 1885. *A Széchyek Murányban*. II. közl., Századok, 119. old. (in Hungarian).
- Bóda, Dalma, 2021., ...mikor sok kérői voltanak leányának". *Menyasszonyok és hozományok a Thurzó családban*. [Online]. Доступно: <http://families.hu/mikor-sok-keroi-voltanak-leanyanak-menyasszonyok-es-hozomanyok-a-thurzo-csaladban/> (дата звернення 04.09.2022). (in Hungarian).
- Borbély, Zoltán, 2013. *Egy konvertita főúr Felső-Magyarországon: Homonnai Drugeth György*. Rekatolizáció, ellenreformáció és katolikus megújulás Magyarországon (szerk.: Peter Kónya), Prešov, 370–387. old. (in Hungarian).
- Borbély, Zoltán, 2015. *A Homonnai Drugethek Felső-Magyarországon a 17. század első évtizedeiben*. Doktori értekezés, Eger: Eszterházy Károly Főiskola, [Online]. Доступно: http://disszertacio.uni-eszterhazy.hu/2/1/Borbely_Zoltan_disszertacio.PDF (дата звернення 04.09.2022). (in Hungarian).
- Csizi, István, 2012. *A királyi Magyarország főnemesi családjainak címerváltozatai a 16-17. században*. PhD-értekezés, Budapest: ELTE BTK Történelemtudományi Doktori Iskola, 135. old. [Online]. Доступно: <http://doktori.btk.elte.hu/hist/csizistvan/diss.pdf> (дата звернення 20.09.2019). (in Hungarian).
- Csizi, István, 2014. *Észrevételek a magyar főnemesi címek XVI-XVII. századi történetéhez*, Fons (Forráskutatás és Történeti Segéd tudományok), 21. szám, 38–41., 45–46. old. (in Hungarian).
- Fallenbüchl, Zoltán, 1988. *Magyarország föméltóságai*, Budapest: Maecenas Kiadó, 91 old. (in Hungarian).
- Hajnik, Imre, 1888. *Az örökös főispánság a magyar alkotmánytörténetben*. Értekezések a történelmi tudományok köréből, XII/10. sz., 85. old. (in Hungarian).
- Haraszthy, Miklós, 1896. *Adatok a Drugeth-Homonnai grófi család nemzedékrendjéhez. Andrassy Aladár gróf levelestárából. (Keglevich Terézia naplójából)*. Adatok Zemplén vármegye történetéhez, 5. szám, 168-170. old. (in Hungarian).
- Homonnai gróf Drugeth Jánosnak, a néhai Széchy György részéről elfoglalt és ennek az özvegye és utódai kezén tartott Barkó és Terebes várak visszaadásáról, Zemplén mezővárossal együtt. 1625. évi XLIV. törvénycikk*. [Online]. Доступно: <https://net.jogtar.hu/ezer-ev-torveny?docid=62500044.TV&searchUrl=/ezer-ev-torvenyei/%3Fpagenum%3D18> (дата звернення 04.09.2022). (in Hungarian).
- Horváth, Mihály, 1838. *Gróf Nádasdy Tamás' élete, némi tekintettel korára*, Buda: Magyar Királyi Egyetem, 159. old. (in Hungarian).
- Jakusith Anna két levele*, 1891. Közli: Komáromy András. Magyar Történelmi Társ., 3. sorozat 14. Kötet, 703–704. old. (in Hungarian).
- Kádár, Zsófia, 2014. *Jezsuita vezetőségű vallásos társulatok Magyarországon a 17. században (1582 – 1671)*, Századok, 1246. old. (in Hungarian).
- Keglevich Péter naplója 1599 – 1661., 1867. Közli Deák Farkas. Magyar Történelmi Társ. – 2. sorozat 1. kötet, 245. old. (in Hungarian).
- Kivonatok Révay László naplójából, Dualszky Jánostól, 1857. Magyar Történelmi Társ., 1. sorozat 3. kötet, 251. old. (in Hungarian).
- Labur, O. V., 1997a. Zhinka v pravovomu konteksti suspilnykh vidnosyn v Ukraini (XVI – XVIII st.) [A woman in the legal context of social relations in Ukraine (XVI – XVIII centuries)], *Storinky istoriji*, K.: IVC “Politekhnik”, Vyp. 9, s. 63–68. (in Ukrainian).
- Labur, O. V., 1997b. Zhinky u religijnomu zhytti Ukrainy protjaghom XVI – XVIII stolittjakh [Women in the religious life of Ukraine during the XVI – XVIII centuries], *Aktualjni problemy polityky*, Odesa: Vyd-vo Astroprynt, Vyp. 1–2, s. 243–246. (in Ukrainian).
- Labur, O. V., 1998a. Zhinochij faktor v systemi suspilnykh vidnosyn v Ukraini (XVI – XVIII st.) [The female factor in the system of social relations in Ukraine (XVI – XVIII centuries)]: Dys... kand. ist. nauk, K: Nacionalnijjy tekhnichnyj un-t Ukrainy, 179 s. (in Ukrainian).
- Labur, O. V., 1998b. Vplyv zhynok na suspiljno-politychne zhyttja Ukrainy XVI – XVIII st. [The influence of women on the social and political life of Ukraine in the XVI-XVIII centuries], *Aktualjni problemy polityky*, Odesa: Vyd-vo Astroprynt, Vyp. 3–4., s. 61–66. (in Ukrainian).
- Labur, O. V., 2002. Dejaki proyavy vojovnychnosti ukrajinsjkykh shljakhtjanok shhodo majetkovykh sprav (XVI – XVIII st.) [Some manifestations of militancy of Ukrainian noblewomen regarding property matters (XVI - XVIII centuries)], *Naukovi praci MDGhU im. Petra Moghyly*, Mykolajiv: Vyd-vo MDGhU, Vyp. 4, s. 12–16. (in Ukrainian).
- Labur, O. V., 2007a. *Ghenderna socializacija v ukrajinsjkomu suspilstvi XVI – XVIII st.: sproba teoretychnogho ta*

istoriografičnogho analizu [Gender socialization in Ukrainian society of the XVI – XVIII centuries: an attempt at theoretical and historiographical analysis.], *Visnyk Akademiji praci i socialjnykh vidnosyn Federaciji profspilok Ukrainy*, Nr. 2, s. 197–205. (in Ukrainian).

Labur, O. V., 2007b. Karne statutne pravo XVI stolittja jak dzhereło istoriji gendernykh vidnosyn v Ukraini [Criminal statute law of the 16th century as a source of the history of gender relations in Ukraine], *Istorychna pam'jatj*, Nr. 1, s. 98–101. (in Ukrainian).

Labur, O. V., 2007c. Ujavlennja shhodo povedinky zhinko u polemichnij ta poetychnij tvorchosti v Ukraini XVI – XVII stolitj [Insights into the behavior of women in polemical and poetic creativity in Ukraine in the XVI – XVII centuries], *Chasopys ukrajinsjkoji istoriji*, Nr. 7, s. 8–13. (in Ukrainian).

Ludiková, Zuzana, 2002. *A nagyszombati székesegyház késő reneszánsz és barokk síremlékei*. [Late Renaissance and Baroque Sepulchral Monuments in the Nagyszombat (Trnava) Cathedral]. *Művészettörténeti Értesítő*, 51. sz., 85–106. old. (in Hungarian).

Martí, Tibor, 2013. *Gróf Esterházy László (1626 – 1652)*. Fejezetek egy arisztokrata család történetéhez. Doktori (PhD)-értekezés, Budapest: Pázmány Péter Katolikus Egyetem Történelemtudományi Doktori Iskola, [Online]. <https://core.ac.uk/download/pdf/35132436.pdf> (дата звернення 04.09.2022). (in Hungarian).

Merényi, Lajos, 1895a. *Függelék gróf Esterházy Miklós nádor végrendelete, Esterházy Pál 1635 – 1713*. Melléklet, Budapest: Magyar Történeti Életrajzok, 265–276. old. (in Hungarian).

Merényi, Lajos, 1895b. *Esterházy Pál 1635 – 1713*, Budapest: Magyar Történeti Életrajzok, 282. old. (in Hungarian).

Mészáros, Károly, 1861. *Ungvár története a legrégebb időktől maig*, Pest, Ráth Mór Könyvkereskedése, 114 p. (in Hungarian).

Nagy, Iván, 1857. *Magyarország családai címerekkel és nemzedékrendi táblákkal*. I. kötet (A–B), Pest: kiadja Friebeisz István, 311. old. (in Hungarian).

Nagy, Iván, 1858. *Magyarország családai címerekkel és nemzedékrendi táblákkal*. III. kötet (C–D), Pest: kiadja Ráth Mór, 420. old. (in Hungarian).

Nagy, Iván, 1862. *Magyarország családai címerekkel és nemzedékrendi táblákkal*. IX. kötet (P–R), Pest: kiadja Ráth Mór, 852. old. (in Hungarian).

Nagy, Iván, 1865a. *Magyarország családai címerekkel és nemzedékrendi táblákkal*. XI. kötet (T–Ü), Pest: kiadja Ráth Mór, 441. old. (in Hungarian).

Nagy, Iván, 1865b. *Magyarország családai címerekkel és nemzedékrendi táblákkal*. XII. kötet (V–W), Pest: kiadja Ráth Mór, 518. old. (in Hungarian).

Pandula, Attila, 2014. *A pruszkai ferences templom heraldikus kapuzata*. Magyar Sion. ÚjFolyam, VIII. / L. sz., 191–202. old. (in Hungarian).

Péter, Katalin, 2005. *Házasság a XVII. századi Magyarországon*. Bölcsőtől a koporsóig. Szöveggyűjtemény a történeti demográfia tanulmányozásához (szerk. Faragó Tamás), Bp., 90–94. old. (in Hungarian).

Péter, Katalin, 2008. *Házasság a régi Magyarországon. 16–17. század*, Budapest: L'Harmattan Kiadó, 168. old. (in Hungarian).

Péter, Katalin, 2010. *Az asszony neve. Arisztokrata névhasználat a 16–17. századi Magyarországon*, *Történelmi Szemle*, № 2., 151–187. old. (in Hungarian).

Radvánszky, Béla, 1986a. *Magyar családélet és háztartás a XVI. és XVII. században*. I. kötet, Budapest: Helikon Kiadó, 354. old. (in Hungarian).

Radvánszky, Béla, 1986b. *Magyar családélet és háztartás a XVI. és XVII. században*. II. kötet, Budapest: Helikon Kiadó, 406. old. (in Hungarian).

Radvánszky, Béla, 1986c. *Magyar családélet és háztartás a XVI. és XVII. században*. III. kötet, Budapest: Helikon Kiadó, 428. old. (in Hungarian).

Réz, László, 1899. *A Drugethek és Homonna reformációja*. Sátoraljaújhely: Zemplén Könyvnyomtató Intézet, 158. old. (in Hungarian).

Rupp, Jakab, 1868. *Adalékok az egyházi kincsek történetéhez*, *Archeológiai Közlemények. A hazai műemlékek ismeretének előmozdítására*. 7. Kötet, 1. sz., 65–72. old. (in Hungarian).

Starchenko, N. P., 1999. *Deshho pro stanovyshe zhinky v shljakhetsjkomu sociumi (Volynj kincja XVI – seredynj XVII st.)* [Something about the position of women in the noble society (Volyn at the end of the XVI – mid- XVII centuries)], *Geneza: Specialnijjy vypusk. Filozofsjki, istorychni ta politologhichni studiji*, K., s. 66–74. (in Ukrainian).

Starchenko, N. P., 2001. *Shljubna strateghija vdiv i kiljka problem navkolo neji (shljakhetsjka Volynj kincja XVI st.)* [The marriage strategy of widows and several problems surrounding it (noble Volyn at the end of the 16th century)], *Kyjivsjka starovyna*, Nr. 1, s. 42–62. (in Ukrainian).

Starchenko, N. P., 2014. *Chestj, krov i rytoryka. Konflikt u shljakhetsjkomu seredovysshi Volyni (drugha polovyna XVI – XVII st.)* [Honor, blood and rhetoric. Conflict in the aristocratic environment of Volyn (second half of the 16th – 17th centuries)], *Kyjiv: Laurus*, 107 c. (in Ukrainian).

Starchenko, N. P., 2021. *Ukrajinsjky svity Rechi Pospolytoji. Istorija pro istorju* [Ukrainian worlds of the Polish-Lithuanian Commonwealth. A story about a story], *Kyjiv: Laurus*, 616 s. (in Ukrainian).

Szalárdi, János, 1980. *Síralmas magyar krónika*, Budapest: Magyar Heliokon Kiadó, 863. old. (in Hungarian).

Takáts, Sándor, 1982. *Régi magyar nagyasszonyok*, Budapest: Szépirodalmi Kiadó, 353. old. (in Hungarian).

Thaly, Kálmán, 1883. *Gróf Esterházy Miklós kincstára 1645*. *Magyar Történelmi Tár*, 6., 753–767. old. (in Hungarian).

Viskolcz, Noémi, 2007. *17. századi ismeretlen hazai kisnyomtatványok a Magyar Országos Levéltárból*. *MagyarKönyvszemle*, 123. évfolyam, 1–4. szám, 185–199. old. (in Hungarian).

Viskolcz, Noémi, 2015. *Esterházy Anna Júlia (1630 – 1669)*, *Századok*, 4. sz., 873–903. old. (in Hungarian).

Werbőczy, István. *Tripartitum*. Nemes Magyarország Szokásjogának Hármaskönyve. [Online]. http://www.staff.u-szeged.hu/~capitul/analecta/trip_hung.htm. (дата звернення 04.09.2022). (in Hungarian).

Zubánics, László, 2016. *Vitézi végek dicsérete. A nemesség szerepe a XVI – XVIII. századi Északkelet-Magyarország társadalmi fejlődésében*, Ungvár-Budapest: Intermix Kiadó, 292 old. (in Hungarian).

Zubánics, László, 2020. *A múlt tükrében elmerengve... Északkelet-Magyarország mindennapjai a XVI – XVIII. század fordulóján*, Budapest-Ungvár: Intermix Kiadó, 357 old. (in Hungarian).

Zubanych L., Jovzho O., 2019. *Zhightmond (II) Drugeth (? – 1684) – narys z nevidomogho zhyttjevogho shljakhu* [Zsigmond II Drugeth (? – 1684) – sketches from the unknown life path], *Naukovyj visnyk Mykolajivsjkogho nacionaljnogho universytetu imeni V.*

O. Sukhomlynsjko. Istorychni nauky. Nr. 2, s. 98–102. (in Ukrainian). DOI: 10.33310/2519-2809-2019-48-2-98-102

Zubanych, L., 2017. Zhyttja i politychna kar'jera Balinta Drugeta (1577 – 1609 rr.) [Life and political activity of Balint Drugeth (1577 – 1609)], *Scientific Herald of Uzhhorod University*. Series: History, Vyp. 2 (37), s. 46–55. (in Ukrainian).

Zubanych, L., 2020. Janosh X Druget: derzhanyj dijach ta mecenat (1611 – 1645) [Janos X Drugeth: statesman and philanthropist, 1611 – 1645], *Scientific Herald of Uzhhorod University*. Series: History / Ministry of Education and Science of Ukraine; State Higher Educational Establishment «Uzhhorod National University», Faculty of History and International Relations; [Editorial board: Y. Danylets (editor-in-chief) and other], Uzhhorod: Publisher of Uzhhorod National University «Hoverla», Issue 2 (43), s. 113–120. (in Ukrainian). DOI: 10.24144/2523-4498.2(43).2020.217371

Zubanych, L., 2021a. Pryvatne lystuvannja jak istorychne dzherelo rannjomodernogho chasu – na prykladi lystiv Janosha (X) Drugeta ta Anny Jakushych [Private correspondence as a historical source of early modern times – on the example of letters of Janos (X) Drugeth and Anna Yakushich], *Scientific Herald of Uzhhorod University*. Series: History / Ministry of Education and Science of Ukraine; State Higher Educational Establishment «Uzhhorod National University», Faculty of History and International Relations; [Editorial board: Y. Danylets (editor-in-chief) and other], Uzhhorod: Publisher of Uzhhorod National University «Hoverla», Issue 2 (45), s. 85–94. (in Ukrainian). DOI: 10.24144/2523-4498.2(45).2021.247217

Zubanych, L., 2021b. Suspiljno-politychnyj rozvytok dvorjanskykh rodyn Pivnino-skhidnoji Ughorshhyny u 1526 – 1657 rr. [Socio-political development of noble families of North-Eastern Hungary in 1526–1657], Uzhhorod, Vyd: PP AUTDOR- Shark, 296 s. (in Ukrainian).

Zubanych, L., Balla, E., 2022. Zhinky v istoriji rannjomodernogho chasu – vydatni osobystosti rodyny Drugetiv [Women in the history of the Early modern time – outstanding personalities of the Drugeth family], *Scientific Herald of Uzhhorod University*. Series: History / Ministry of Education and Science of Ukraine; State Higher Educational Establishment «Uzhhorod National University», Faculty of History and International Relations; [Editorial board: Y. Danylets (editor-in-chief) and other], Uzhhorod: Publisher of Uzhhorod National University «Hoverla», Issue 2 (45), s. 75–86. (in Ukrainian). DOI: [https://doi.org/10.24144.2523-4498.2\(47\).2022.266772](https://doi.org/10.24144.2523-4498.2(47).2022.266772)

Laslov Zubanych

Candidate of historical sciences, Associate Professor of the Department of Hungarian History and European Integration, SHEE «Uzhhorod National University», Uzhhorod

Ester Balla

PhD candidate Faculty of History and International Affairs, SHEE «Uzhhorod National University», Uzhhorod

WOMEN IN THE HISTORY OF THE EARLY MODERN TIME – OUTSTANDING PERSONALITIES OF THE DRUGETH FAMILY (II)

Due to the development of the science of history and the research on the "female theme," the way of looking at the past and the future is also undergoing a significant change. In our study, through the study of general and specific examples, we would like to present the social conditions in which aristocratic women lived, worked, gave birth, raised children, and managed estates in the second half of the 17th century. Many of them can be said to have withstood the challenging conditions of those times in an exemplary manner. In the society of those times, all people had their own duties and responsibilities with regard to their gender and age. In this study, we examine what opportunities were available to early modern aristocratic women in terms of social and community relations, family life, and building a marriage inserted into the historical events of those times. We complete it by examining the life paths and career models of the women who entered the Homonnai Drugeth family through marriage, highlighting various aspects of their lives. From the reader's point of view, it may seem excessive to outline the social conditions of those times. However, without knowledge of them, the formulation of women's roles of those times may be incomplete. In the second half of the 17th century, the religious structure of the region also changed significantly, so the aristocratic women of those times (unlike their predecessors) already supported the spread of re-Catholicization. What roles did the aristocratic women of that period play in contemporary Hungarian society and in their narrower environment? The framework for this was mainly set by her family and the inherited relationship system into which she was born. In accordance with social expectations, the aristocratic woman of those times increased the prestige of her family through marriage as well as ensure the financial security of her future descendants with a prosperous marriage. Since women did not (could not) participate widely and officially in the formation of politics and everyday public life, there are much fewer and more diverse sources about them than about men. In these, we can find references to them mainly as wives, daughters, brides, and mothers. Despite this (precisely due to their social status), women also had a significant informal influence on political life. That is why it is important to study the life path of women of those times because, without this knowledge, our image of the society of those times would be incomplete. The present study may become one of the important building blocks, which, in addition to supplementing incomplete biographical data, will try to present the social roles played by these women. The article is a continuation of a scientific study devoted to the current problem - the analysis of the role of women of noble origin in the early modern period in the socio-political and socio-economic relations of the northeastern part of the Hungarian Kingdom. The article summarizes the study of new aspects of the family history through the unknown moments of the life path of the Drugeth women (Katalin Nádasdy, Anna Jakusich, Mária Esterházi Mária, Terézia Keglevich) and new give aspects of the family's history.

Keywords: woman, Katalin Nádasdy, marriage, Anna Jakusich, county, Mária Esterházi, castle, Terézia Keglevich.

ІЛЮСТРАЦІЇ

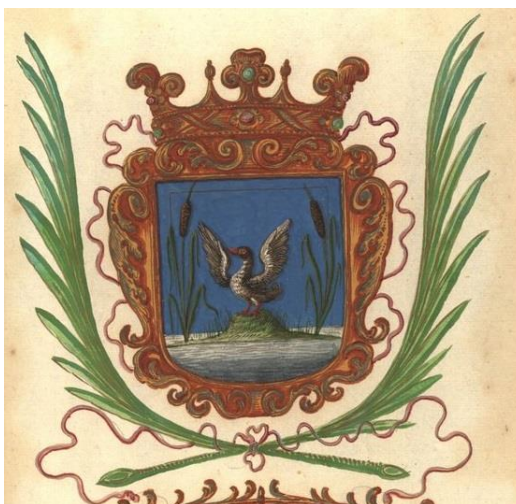
Іл. 1. Герб Другет

Іл. 2. Герб Естергазі

Іл. 3. Герб Кеглевич

Іл. 4. Герб Надошді

Іл. 5. Герб Якушич